RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 117.945 van 4 april 2003
in de zaak A. 66.951/X-7216
A. 68.231/X-7217.

I In zake : Eric BOODTS,
die woonplaats kiest bij
Advocatenassociatie GHYSELS, FLAMEY en partners,
kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

het Vlaamse Gewest,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat M. van DIEVOET,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Koningstraat 15.

tussenkomende partij :

de gemeente PUURS,
die woonplaats kiest bij
Advocatenassociatie GEYSKENS - VANDEURZEN en Vennoten,
kantoor houdende te 3580 BERINGEN,
Scheigoorstraat 5.

II. In zake : Eric BOODTS,
die woonplaats kiest bij
Advocatenassociatie GHYSELS, FLAMEY en partners,
kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

het Vlaamse Gewest,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat M. van DIEVOET,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Koningstraat 15.

tussenkomende partij :

de gemeente PUURS,
die woonplaats kiest bij
Advocatenassociatie GEYSKENS - VANDEURZEN en Vennoten,
kantoor houdende te 3580 BERINGEN,
Scheigoorstraat 5.

D E R A A D V A N S T A T E, Xe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Eric BOODTS op 22 december 1995 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 17 oktober 1995 van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, houdende de intrekking van het besluit van 19 juli 1995 van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening waarbij aan verzoeker de vergunning wordt verleend voor het bouwen van een woning op een perceel gelegen aan de Molenstraat te Puurs, kadastraal bekend Sectie B, nr. 686a en waarbij wordt beslist de bouwaanvraag aan een nieuw onderzoek ten gronde te onderwerpen (A. 66.951);

Gezien het verzoekschrift dat Eric BOODTS op 25 maart 1996 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 21 december 1995 van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, waarbij aan verzoeker de stedenbouwkundige vergunning wordt geweigerd voor de op de plannen, zoals gevoegd bij het ministerieel besluit van 19 juli 1995, aangeduide werken, met name het bouwen van een woning op een perceel gelegen aan de Molenstraat te Puurs, kadastraal bekend Sectie B, nr. 686a (A. 68.231);

Gelet op het arrest nr. 66.641 van 9 juni 1997 waarbij het verzoek tot tussenkomst van de gemeente PUURS in het administratief kort geding wordt ingewilligd, en de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen in de zaak A. 66.951;

Gelet op het arrest nr. 66.642 van 9 juni 1997 waarbij het verzoek tot tussenkomst van de gemeente PUURS in het administratief kort geding wordt ingewilligd, en de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen in de zaak A. 68.231;

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting van 8 juli 1997 ingediend door Eric BOODTS in de zaak A 66.951;

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting van 8 juli 1997 ingediend door Eric BOODTS in de zaak A 68.231;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 24 juli 1997 ingediend door de gemeente PUURS in de zaak A. 66.951;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 24 juli 1997 ingediend door de gemeente PUURS in de zaak A. 68.231;

Gelet op de beschikking van 24 juli 1997 die de tussenkomst van de gemeente PUURS in de zaak A. 66.951 toelaat;

Gelet op de beschikking van 1 augustus 1997 die de tussenkomst van de gemeente PUURS in de zaak A. 68.231 toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur F. DE BUEL in beide zaken;

Gelet op de beschikkingen van 25 oktober 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van de dossiers gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien laatste memories van verzoeker en de tussenkomende partij in de zaak A. 66.951;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker in de zaak A. 68.231;

Gelet op de beschikkingen van 30 oktober 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 december 2002;

Gehoord het verslag in beide zaken van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. GHYSELS, die verschijnt voor verzoeker, van Advocaat M. van DIEVOET, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat Y. LOIX die, loco Advocaten GEYSKENS, VANDEURZEN en vennoten verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat er grond is om de zaken te voegen;

Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie in de zaak 66.951/X-7216 vraagt ook nog de zaak G/A. 65.635/X-7215 te voegen; dat op dit verzoek niet kan worden ingegaan al was het maar omdat beide thans gevoegde zaken zich bevinden in een andere stand van het geding dan voornoemde zaak 65.635/X-7215; dat op dit verzoek niet wordt ingegaan;

Zaak A. 66.951/X-7216.

Overwegende dat voor de feitelijke gegevens van de zaak kan worden verwezen naar het arrest nr. 66.641 van 9 juni 1997;

Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het verbod van intrekking van administratieve rechtshandelingen als beginsel van de rechtsstaat, machtsoverschrijding en schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, samengevat, doordat het bestreden besluit de bouwvergunning van 19 juli 1995 intrekt op grond van de overweging dat uit het negatief advies van de gemeente Puurs van 13 maart 1995 over de bouwaanvraag en uit het annulatieberoep dat deze gemeente op 18 september 1995 tegen deze bouwvergunning instelt, zou blijken dat het ministerieel besluit van 19 juli 1995 onvoldoende gemotiveerd zou overkomen en dat deze aanvraag aan een nieuw onderzoek ten gronde zou moeten onderworpen worden, hoewel de ingetrokken bouwvergunning regelmatig is verleend en rechten doet ontstaan in hoofde van verzoekende partij, dat de intrekking plaats vond buiten de termijn van 60 dagen waarover de minister beschikte om een annulatieberoep in te stellen, dat de beweerde onregelmatigheid aan de overheid zelf te wijten is en dat tenslotte geen deugdelijk te achten rechtmatigheidsbezwaren worden opgeworpen in het annulatieberoep van de gemeente Puurs; dat hij vervolgens de voorwaarden inzake de intrekking van een administratieve rechtshandeling toelicht om te besluiten dat geen van de hypothesen binnen dewelke de intrekking van de bouwvergunning van 19 juli 1995 toelaatbaar zou zijn, in casu van toepassing kunnen zijn;

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord repliceert dat een onregelmatige bestuurshandeling geen rechten doet ontstaan, "dat de bevoegdheid tot intrekken, gelet op de grondslag ervan, zover reikt als het annulatieberoep onzekerheid doet ontstaan", dat dit betekent, "in de eerste plaats dat intrekking maar mogelijk is indien het annulatieberoep ontvankelijk wordt ingesteld en, ten tweede, dat ze enkel kan gebeuren binnen de grenzen van de uitvoering van het mogelijk annulatiearrest dat op dat beroep zou kunnen worden uitgesproken, hetzij op grond van een of meer van de deugdelijk te achten rechtmatigheidsbezwaren welke de verzoeker ontvankelijk voor de Raad van State doet gelden, hetzij op grond van de overtreding van een regel van openbare orde";

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord zijn argumenten in hoge mate dupliceert;

Overwegende dat de tussenkomende partij in haar memorie het volgende opwerpt :

> "In het eerste middel houdt de verzoekende partij voor dat de bouwvergunning door de verwerende partij verleend op 19.07.1995 niet meer kon worden ingetrokken.
>
> De uitvoerige argumentatie die de verzoekende partij bij dit middel geeft, kan evenwel niet om de eenvoudige vaststelling heen dat in dit geval door de tussenkomende partij een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing was ingediend bij uw Raad tegen de bouwvergunning van 19.07.1995 en dat precies daardoor de mogelijkheid werd gecreëerd voor de verwerende partij om op haar besluit terug te komen binnen de grenzen van het door de verwerende partij ingediende annulatieberoep.
>
> Aannemen, zoals de verzoekende partij doet, dat in geen geval na de termijn van 60 dagen nadat de oorspronkelijke beslissing werd genomen een intrekking kan worden verantwoord, zou erop neerkomen dat ook de Raad van State een dergelijk besluit niet zou kunnen vernietigen, ook wanneer er tijdig ontvankelijk en gegrond annulatieberoep zou ingesteld worden door een derde belanghebbende zoals in casu de gemeente er één is.
>
> De verzoekende partij houdt weliswaar ook voor dat wanneer de beweerde onregelmatigheid aan de overheid zelf te wijten is, de intrekking niet mogelijk is en verwijst daarbij naar rechtspraak en rechtsleer.
>
> Dit kan evenwel niet overtuigen omdat in de geciteerde gevallen het gaat om een intrekking die de overheid spontaan dacht te kunnen doen, zonder dat daarom door een derde was verzocht, althans een beroep tot nietigverklaring was ingediend.
>
> Nogmaals, als men de verzoekende partij in deze redenering zou volgen, zou de conclusie moeten zijn dat waar intrekking niet mogelijk is, ook de vernietiging niet meer mogelijk zou zijn, terwijl precies de theorie van de intrekking ervan uitgaat dat daardoor kan worden geanticipeerd op een vernietiging die al eens door de Raad van State zou zijn uitgesproken.";

Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie stelt dat "cruciaal in de beoordeling die de Raad op het eerste gezicht gemaakt heeft in het arrest 66.641, is dat de ontvankelijkheid van het beroep ingesteld door de gemeente Puurs tegen de door de minister toegekende vergunning niet zou betwist zijn.", dat echter de ontvankelijkheid van het annulatieberoep nog niet aan de orde is geweest, dat in ieder geval verzoeker ten stelligste de ontvankelijkheid van het annulatieberoep van de gemeente Puurs betwist;

Overwegende dat de tussenkomende partij in haar laatste memorie niets wezenlijks aan het voorgaande toevoegt;

Overwegende dat een onregelmatige administratieve rechtshandeling die rechten doet ontstaan, niet alleen kan worden ingetrokken binnen de termijn van 60 dagen, bepaald voor het instellen van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State, maar ook, ingeval een dergelijk beroep is ingesteld, tot aan het sluiten van de debatten; dat door de gemeente Puurs een beroep tot nietigverklaring tegen de ingetrokken bouwvergunning wordt ingesteld, beroep waarnaar in het (thans) bestreden intrekkingsbesluit wordt verwezen; dat op heden nog geen uitspraak is gedaan over dit beroep (A. 65.635); dat in het bestreden intrekkingsbesluit uitdrukkelijk wordt verwezen naar de in dat beroep aangevoerde middelen afgeleid uit onder meer de schending van artikel 87 van de stedenbouwwet, de schending van artikel 23, 1°, van het koninklijk besluit van 28 december 1972 en de motiveringsplicht; dat de in het intrekkingsbesluit aangehaalde middelen waarop dit besluit is gesteund, ontvankelijke middelen zijn; dat tenslotte, om een onregelmatige administratieve beslissing te kunnen intrekken, de onregelmatigheid aan de overheid zelf te wijten mag zijn, eens deze onregelmatigheid als een ontvankelijk annulatiemiddel wordt aangevoerd; dat uit de omstandigheid dat het Vlaamse Gewest in de nota met opmerkingen stelt dat de middelen die door de gemeente worden aangevoerd ter ondersteuning van de ingestelde vordering tot schorsing van de ingetrokken bouwvergunning niet ernstig zijn, niet kan worden besloten dat dit zo is; dat voor het overige de argumentatie die verzoeker in de laatste memorie ontwikkelt, die niet van openbare orde is, reeds nuttig had kunnen worden aangevoerd in zijn memorie van wederantwoord; dat het eerste middel derhalve niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van het vertrouwensbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en het zonder

motivering afwijken van een vastgestelde beleidslijn; dat hij dit middel toelicht als volgt :

"Doordat de minister met de bestreden beslissing de bouwvergunning dd. 19 juli 1995 van verzoekende partij intrekt op grond van de overweging dat uit het negatief advies dat de gemeente Puurs op 13 maart 1995 heeft gegeven over de bouwaanvraag en uit het annulatieberoep dat de gemeente op 18 september 1995 heeft ingesteld tegen voormelde bouwvergunning, zou blijken dat het ministerieel besluit van 19 juli 1995 onvoldoende gemotiveerd zou overkomen en dat de aanvraag aan een nieuw onderzoek ten gronde zou moeten onderworpen worden, hoewel de argumenten van de gemeente Puurs wel degelijk onderzocht en weerlegd werden in de bouwvergunningsweigering van 9 december 1994, in de bouwvergunning dd. 19 juli 1995 en bovendien tegenstrijdig zijn met het standpunt van de minister in de nota die op 10 oktober 1995 ingediend werd bij uw Raad,

Terwijl elke administratieve beslissing moet kunnen steunen op motieven die de beslissing kunnen dragen en verantwoorden en niet zonder motivering mag afwijken van de vastgestelde beleidslijn en gedragslijn van de overheid";

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord het volgende stelt :

"De verzoekende partij stelt ten onrechte dat in casu het vertrouwensbeginsel werd geschonden;

De Raad van State heeft in het arrest Vermeulen van 17 maart 1987 drie voorwaarden vooropgesteld waaraan moet voldaan zijn opdat het beginsel, volgens hetwelk het bestuur het door haar opgewekte vertrouwen niet mag beschamen, kan ingeroepen worden (...);

Die voorwaarden zijn het bestaan van een vergissing vanwege het bestuur, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan haar rechtsonderhorige en de afwezigheid van de gewichtige redenen om rechtsonderhorige dat voordeel te ontnemen (...);

De toepassing van het vertrouwensbeginsel houdt niet in dat gerechtvaardigde verwachtingen altijd moeten worden ingelost.

Met name kan het bestuur, mits het voorhanden zijn van een rechtvaardigingsgrond, van oordeel zijn dat opgewekte verwachtingen niet behoeven te worden gehonoreerd.

Bovendien kan het vertrouwensbeginsel geenszins gehanteerd worden tegen uitdrukkelijke wettelijke bepalingen in.

Het feit dat in strijd met de wet aan de burger voordelen werden verleend, maakt op zich een gewichtige reden uit om de burger die voordelen te ontnemen en terzake niet de bij hem verwekte verwachtingen te honoreren (...);

Dat er geen twijfel over bestaat dat de bouwvergunning dd. 19 juli 1995 aangetast is door een onregelmatigheid, en bijgevolg onwettig is.

Uit het voorgaande volgt dat er geen sprake kan zijn van enige schending van het vertrouwensbeginsel.";

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord zijn argumenten in hoge mate dupliceert;

Overwegende dat de tussenkomende partij in haar memorie het volgende repliceert :

> "(...)
> Al is het in het algemeen juist dat de overheid het rechtmatig gewekt vertrouwen niet mag beschamen, dan nog is de duidelijke grens die aan dit beginsel en de andere in het middel aangehaalde beginselen gesteld is dat van de wettelijkheid van het opgewekte vertrouwen. Wanneer de overheid een onrechtmatig besluit heeft genomen, kan dat besluit niet in stand blijven, ook al zou in het vooruitzicht zijn gesteld dat een dergelijk besluit kon genomen worden.
> Verzoekende partij kan toch niet ernstig beweren dat wanneer het in het vooruitzicht gestelde besluit onregelmatig is, ondanks die onregelmatigheid dat besluit toch zou moeten worden genomen en niet zou kunnen worden ingetrokken.
> (...)";

Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie doet gelden dat de passage van het arrest nr. 66.641 het middel niet beantwoordt; dat deze passage alleen uitlegt waarom in het stadium van het geding het middel niet ernstig werd bevonden;

Overwegende dat de verwerende partij terecht doet gelden dat het beginsel dat het bestuur het door haar gewekte vertrouwen niet mag beschamen, geschonden is indien drie voorwaarden zijn vervuld, te weten het bestaan van een vergissing vanwege het bestuur, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om de rechtsonderhorige dat voordeel te ontnemen en dat "de toepassing van het vertrouwensbeginsel (...) niet in(houdt) dat gerechtvaardigde verwachtingen altijd moeten worden ingelost"; dat niet wordt aangetoond dat te dezen aan deze voorwaarden is voldaan; dat voorts de kennis en het onderzocht hebben, c.q. weerlegd hebben van de wettigheidsbezwaren van de gemeente Puurs tegen de afgifte van de bouwvergunning vóór het instellen van het annulatieberoep, de minister niet verhindert deze in te trekken op grond van de door deze gemeente aangevoerde middelen en derhalve op zich de aangevoerde beginselen niet schendt; dat zulks evenmin blijkt uit het feit dat "de argumenten van de gemeente Puurs (...) bovendien tegenstrijdig zijn met het standpunt van de minister in de nota die op 10 oktober 1995 ingediend werd bij uw Raad"; dat voorts verzoeker de in de laatste memorie geuite kritiek, die niet van openbare orde is, reeds nuttig had kunnen uiten in een eerder procedurestuk; dat het tweede middel niet gegrond is;

Overwegende dat het door verzoeker opgeworpen derde middel is afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht en uit de afwezigheid van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag, doordat de minister met de bestreden beslissing de bouwvergunning van 19 juli 1995 van verzoekende partij intrekt op grond van de overweging dat uit het negatief advies dat de gemeente Puurs op 13 maart 1995 geeft over de bouwaanvraag en uit het annulatieberoep dat de gemeente Puurs op 18 september 1995 instelt tegen voormelde bouwvergunning, zou blijken dat het ministerieel besluit van 19 juli 1995 onvoldoende gemotiveerd zou overkomen en dat de aanvraag aan een nieuw onderzoek ten gronde zou moeten onderworpen worden, hoewel de argumenten van de gemeente Puurs niet met de werkelijkheid stroken en steunen op onjuiste feitelijke vaststellingen, dat elke administratieve beslissing moet kunnen steunen op deugdelijke motieven die de beslissing kunnen dragen en verantwoorden;

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord o.m. repliceert dat in de intrekkingsbeslissing de redenen van intrekking op afdoende wijze worden weergegeven, dat de verzoekende partij ten onrechte stelt dat de intrekkingsbeslissing gegrond is op een onjuiste feitelijke vaststelling, dat de intrekkingsbeslissing juist tot doel heeft de aanvraag te onderwerpen aan een nieuw onderzoek ten gronde;

Overwegende dat verzoeker zijn argumentatie dupliceert in de memorie van wederantwoord;

Overwegende dat de tussenkomende partij in haar memorie het volgende stelt :

> "Verzoekende partij betwist dat haar perceel niet zou grenzen aan de Molenstraat. Zij houdt voor dat het daar, zoals uiteindelijk zal blijken, een breedte zou hebben van 11,24 meter daar waar zij toch eerst zelf gewag maakt van een breedte van 5 meter en daarna een breedte van 10 meter en dat verder, als er al een buurtweg zou lopen langsheen het perceel, de problemen in dat verband vreemd zijn aan de thans voorliggende zaak.
>
> Uit deze feitelijke uiteenzetting blijkt dat er heel wat onduidelijkheid bestond, zelfs in hoofde van de verzoekende partij, over de exacte ligging van het perceel en de begrenzing ervan
>
> Dit feit alleen al, en zeker gelet op de consistente houding die door de gemeente werd aangenomen over het niet grenzen aan de Molenweg en de aanwezigheid van de buurtweg nr. 51, rechtvaardigde de zaak aan een nieuw onderzoek te onderwerpen.";

Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie aanvoert dat de argumentatie van de gemeente Puurs, die de grondslag is van het intrekkingsbesluit niet werd onderzocht "noch door de minister, noch door de Raad, noch door het auditoraat";

Overwegende dat de tussenkomende partij in haar laatste memorie niets wezenlijks aan het voorgaande toevoegt;

Overwegende dat uit een eenvoudige lezing van de beslissing van 19 juli 1995 blijkt dat de redengeving is beperkt tot de enkele vaststelling dat aan de bepalingen van het decreet is voldaan en dat deze vaststelling op geen enkel gegeven is gesteund; dat de vraag of de door de gemeente Puurs aangevoerde argumenten met de werkelijkheid stroken en steunen op juiste feitelijke vaststellingen, derhalve niet aan de orde is; dat voor het overige verzoeker de in de laatste memorie geuite kritiek, die niet van openbare orde is, reeds nuttig had kunnen uiten in een eerder procedurestuk; dat het derde middel niet gegrond is;

Zaak A. 68.231/X-7217.

Overwegende dat voor de feitelijke gegevens van de zaak kan worden verwezen naar het arrest nr. 66 .642 van 9 juni 1997;

Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending afleidt uit de artikelen 2 en 87 van de stedenbouwwet en uit de afwezigheid van de rechtens vereiste juridische grondslag,

> "Doordat de minister in de bestreden beslissing de bouwvergunning voor de oprichting van een woning weigert, hoewel hij reeds op 19 juli 1995 een bouwvergunning voor die woning heeft afgeleverd en deze bouwvergunning, bij ontbreken van een geldig intrekkingsbesluit of een schorsing of vernietiging ervan, aan verzoekende partij nog steeds het subjectieve recht om te bouwen toekent,
>
> Terwijl de minister slechts kan oordelen over een bouwvergunningsaanvraag, wanneer deze aanvraag op regelmatige wijze voor hem gebracht wordt en de minister bij deze beoordeling en beslissing zijn bevoegdheid uitput, zodat hij niet voor een tweede maal kan oordelen over een vergunningsaanvraag waarover hij reeds een beslissing genomen heeft, die aan de aanvrager betekend werd,
>
> En terwijl elke administratieve beslissing slechts mag steunen op een ander administratief besluit dat zelf wettig is,
>
> zodat de minister, door te beslissen over een vergunningsaanvraag, waarover reeds een regelmatige beslissing werd getroffen die niet rechtsgeldig werd ingetrokken, geschorst of vernietigd, zijn bevoegdheid overschrijdt en de in het middel aangehaalde bepaling en beginselen schendt";

dat hij in zijn toelichting bij het middel de kritiek op de wettigheid van de intrekkingsbeslissing van 17 oktober 1995 herhaalt, door in extenso de in de zaak 66.951 aangevoerde middelen te hernemen, dat hij verder nog de houding van het Vlaams Gewest voor de Raad bekritiseert;

Overwegende dat de verwerende partij wat de onwettigheid van de intrekkingsbeslissing van 17 oktober 1995 betreft, in haar memorie van antwoord haar nota in de zaak A. 66.951 integraal herneemt;

Overwegende dat zowel de verzoekende partij als de tussenkomende partij verwijzen naar hun respectievelijke procedurestukken in de zaak A. 66.951;

Overwegende dat het verwerpen van het hiervoor onderzocht beroep tot nietigverklaring in de zaak A. 66.951/X-7216, de verwerping impliceert van dit middel dat in wezen is afgeleid uit de ontstentenis van een rechtsgeldig intrekkingsbesluit;

Overwegende dat verzoeker het tweede middel ontleent aan de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht en van het regelmatig gewekt vertrouwen en het zonder motivering afwijken van de vastgestelde beleidslijn; dat hij het middel toelicht als volgt :

> "Doordat de bestreden beslissing de bouwvergunning weigert op grond van het motief als zou de afstand tussen de zijgevels van de links- en rechtsgelegen woning, gemeten op de as van de weg, meer dan 70 meter, namelijk 73 meter, bedragen, zodat de aangevraagde ééngezinswoning niet zou gelegen zijn in een huizengroep langs dezelfde kant van een voldoende uitgeruste weg, hoewel het feit dat de aangevraagde ééngezinswoning gelegen is binnen een huizengroep nooit ter discussie gestaan heeft en ook de bouwvergunning van 19 juli 1995 ingetrokken is op grond van heel andere motieven,
>
> Terwijl (voornoemde beginselen)(...) vereisen dat de overheid elke bouwaanvraag zorgvuldig en volledig behandelt en niet naderhand, en nadat een volledig onderzoek op basis van alle noodzakelijke stukken heeft plaatsgehad, een beslissing neemt die lijnrecht ingaat tegen reeds afgeleverde beslissingen en ingenomen standpunten.
>
> (...)";

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord repliceert op het tweede en derde middel samengenomen; dat zij stelt dat

in casu wel rekening werd gehouden met een nieuw stuk, m.n. het opmetingsplan opgesteld door de beëdigde landmeter-expert Johan KOPPEN, dat op basis van dit plan het college van deskundigen op 21 november 1995 tot haar advies kwam; dat op 21 december 1995 de vergunning werd geweigerd op grond van volgende overwegingen :

> "(...)
> Overwegende dat uit het onderzoek van kwestieuze aanvraag blijkt dat de afstand tussen de zijgevels van de links- en rechtsgelegen woning meer dan 70 meter bedraagt; dat uit een door Johan Koppen, beëdigd landmeter-expert, op 23 februari 1995 opgemeten en opgemaakt plan blijkt dat de afstand tussen de minst verwijderde zijgevels van de woningen links en rechts van de aanvraag - daar waar nazicht op het kadasterplan de indruk zou geven dat het om een afstand van minder dan 70 m zou gaan - in werkelijkheid, en gemeten op de as van de weg, circa 73 m bedraagt; dat de bewuste overgangsregeling een maximum van 70 m vooropstelt; dat dus dient geoordeeld dat de woning niet gelegen is binnen een huizengroep langs dezelfde zijde van een voldoende uitgeruste weg, zodat de aanvraag niet beantwoordt aan de gestelde toepassingsvereisten.";

dat de verwerende partij vervolgens betwist dat de bestreden beslissing niet formeel gemotiveerd is, waarna ze de overwegingen van de beslissing van haalt; dat zij vervolgens stelt dat, "in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij beweert, (...) de bestreden beslissing terecht (verwijst) naar het opmetingsplan dat voor het eerst per schrijven van 10 november 1995 aan het administratief dossier werd toegevoegd, (dat) op basis van een dergelijk metingsplan (...) de overheid op een correcte wijze, zonder enige foutmarge, de tussenafstand (kan) berekenen";

Overwegende dat de tussenkomende partij in haar memorie repliceert op het tweede en derde middel samengenomen; dat zij stelt dat de bouwvergunning van 19 juli 1995 aangetast is door een onregelmatigheid en dat ze bijgevolg onwettig is; dat in die omstandigheden niet het vertrouwensbeginsel kan ingeroepen worden tegen de uitdrukkelijke wettelijke bepalingen in; dat zij zich voor het overige aansluit bij het verweer van de verwerende partij;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord hierop repliceert dat het opmetingsplan van 23 februari 1995 reeds was gevoegd bij de aanvraag van de bouwvergunning van 5 maart 1995, dat uit de lezing van het advies van het college van deskundigen geenszins kan worden afgeleid dat op basis van voornoemd opmetingsplan het college van deskundigen op 21 november 1995 tot haar advies is gekomen, dat evenmin uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat de tegenpartij rekening gehouden heeft met een nieuw stuk, dat

de verwerende partij enkel verwijst naar het opmetingsplan van 23 februari 1995 van landmeter-expert KOPPEN, hetgeen reeds bij de aanvraag gevoegd was, dat deze verwijzing naar dit reeds lang bekende stuk, zonder enig verdere uitleg, bewijst dat de verwerende partij onzorgvuldig tewerk is gegaan bij de beoordeling van de aanvraag, aangezien zij reeds bij het verlenen van de vergunning bij besluit van 19 juli 1995 van dit stuk kennis had; dat verzoeker verder opwerpt dat "de omstandigheid dat de afstandsregel een objectief criterium zou uitmaken dat aan de overheid die over de aanvraag moet beschikken geen appreciatiebevoegdheid laat, (...) niet (belet) dat de overheid bij de beoordeling van de feitelijke gegevens zorgvuldig te werk dient te gaan en dient uit te leggen hoe zij nu aan die afstandsberekening komt";

Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie nog het volgende hieraan toevoegt :

> "In het onderzoek op het eerste gezicht en in het auditoraatsverslag werd niet nagekeken of de zogenaamde 70 meter regel in casu wel van toepassing is.
> Het gewestplan waarover het gaat, is het gewestplan Mechelen, vastgesteld bij K.B. van 5 juni 1976. De opvulregel die in dat gewestplan is opgenomen, bevat niet de beperking tot 70 meter. Deze beperking werd in het K.B. van 28 december 1972 immers ingevoegd bij K.B. van 13 december 1978. In een omstandige rechtspraak heeft Uw Raad geoordeeld dat de wijziging die door het K.B. van 13 december 1978 is aangebracht geen rechtsgevolgen kan hebben voor de toepassing van een gewestplan, zolang de wijziging niet in het gewestplan is opgenomen overeenkomstig de in de stedenbouwwet vastgestelde regels (...).";

Overwegende dat het intrekkingsbesluit van 17 oktober 1995 verwijst naar dat annulatieberoep A. 65.635/X-7215 van de gemeente Puurs, en overweegt "dat de gemeente Puurs in haar verzoekschrift onder meer aanvoert dat het bestreden (intrekkings)besluit (van 17 oktober 1995) ten onrechte ervan uitgaat dat het perceel gelegen is binnen een bestaande huizengroep, gelegen aan dezelfde kant van de weg, met dien verstande dat tussen de belendende huizen geen afstand bestaat van minder dan 70 m zoals uitdrukkelijk gestipuleerd in artikel 87 van de stedenbouwwet (...)"; dat het thans bestreden besluit stelt "dat uit het onderzoek van kwestieuze aanvraag blijkt dat de afstand tussen de zijgevels van de links- en rechtsgelegen woning meer dan 70 meter bedraagt"; dat, zoals ook uit het derde middel blijkt, verzoeker dit feitelijk gegeven geenszins betwist noch enig bewijskrachtig plan overlegt waaruit blijkt dat deze afstand minder dan 70 meter zou bedragen; dat deze afstand een objectief gegeven is dat aan de overheid die over de aanvraag moet beslissen geen appreciatiebevoegdheid laat; dat de verwerende partij op grond van deze vaststelling alleen al de vergunning kon weigeren; dat door, na de

eerste vergunning te hebben ingetrokken en waarvan hiervoor is komen vast te staan dat het door verzoeker ingeleide beroep tot nietigverklaring van dit intrekkingsbesluit ongegrond is, op grond van dit gegeven de bestreden beslissing te nemen, de verwerende partij niet de in het middel aangehaalde beginselen schendt; dat de argumentatie van verzoeker die o.m. stelt dat het al dan niet voldaan zijn aan dit afstandscriterium voordien nooit ter discussie zou hebben gestaan, dat de intrekkingsbeslissing steunt op geheel andere gronden en dat "de overheid bij de beoordeling van de feitelijke gegevens zorgvuldig te werk dient te gaan en dient uit te leggen hoe zij nu aan die afstandsberekening komt", terzake dan ook niet relevant is; dat voor het overige verzoeker pas in de laatste memorie de niet-toepasselijkheid van de 70 m-regel aanvoert; dat hij zulks in limine litis had kunnen en moeten doen, zijnde in het inleidend verzoekschrift; dat deze repliek derhalve hoe dan ook laattijdig is; dat het tweede middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker in een derde middel de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motiveringsplicht van bestuurshandelingen en van het motiveringsbeginsel en uit de afwezigheid van de rechtens vereiste feitelijke grondslag doordat "de bestreden beslissing de bouwvergunning weigert op grond van het motief als zou de afstand tussen de zijgevels van de links- en rechtsgelegen woning, gemeten op de as van de weg, meer dan 70 meter, nl. 73 meter bedragen, zodat de aangevraagde ééngezinswoning niet zou gelegen zijn in een huizengroep langs dezelfde kant van een voldoende uitgeruste weg, en hierbij steunt op een plan van landmeter Koppen van 23 februari 1995, hoewel dit plan van landmeter Koppen geen berekening van de 70 meter inhoudt, terwijl elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op motieven die de bestreden beslissing kunnen dragen en die overeenstemmen met de werkelijkheid"; dat hij voorts toelicht dat de motivering, "die dus beperkt is tot een verwijzing naar het plan van 23 februari 1995 'niet afdoende is omdat het geen nieuwe plan betreft' zodat minstens had moeten uitgelegd worden waarom dit plan bij de beoordeling van de aanvraag op 19 juli 1995 niet betrokken is geweest of tot een ander, positief, resultaat aanleiding heeft gegeven"; dat uit de bestreden beslissing niet is af te leiden hoe het komt dat nu het college van deskundigen zijn standpunt heeft gewijzigd en waarom de minister dit gewijzigd advies dan gevolgd heeft, dat het plan geen berekening inhoudt van de tussenafstand van 70 meter, "doch (...) uitdrukkelijk (werd) opgesteld om de argumenten van de gemeente in verband met de beweerde onvoldoende aansluiting op de Molenstraat te weerleggen"; dat metingen op basis van plannen altijd een foutmarge inhouden, die er is casu tot geleid heeft dat de minister

bij een eerste berekening op minder dan 70 meter uitkomt, bij een tweede berekening op 73 meter en dat de bouwplannen een tussenafstand aangeven van 67 meter;

Overwegende dat zoals bij het tweede middel is uiteengezet, zowel de verwerende partij als de tussenkomende partij het tweede en derde middel samen hebben beantwoord;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord het volgende stelt :

> "Een zorgvuldige overheid dient uit te gaan van correcte feitelijke gegevens. De verschillende gegevens in dit dossier met betrekking tot de tussenafstand zijn niet gelijkluidend. De tussenafstand, waarvan sprake op de verschillende documenten van het dossier, varieert tussen +/- 67 meter en +/- 73 meter, waar de volgens de overgangsregel toegelaten afstand 70 meter bedraagt.
> De overheid had dan ook om tot een zorgvuldige besluitvorming te komen, een bijkomend onderzoek naar de juiste afstand dienen te voeren.
> '(...)
> 3. Daarenboven is de bestreden beslissing met betrekking tot de tussenafstand gebrekkig gemotiveerd.
> De tegenpartij stelt immers in haar bestreden beslissing dat :
> '(...) uit een door Johan Koppen, beëdigd landmeter-expert, op 23 februari 1995 opgemeten en opgemaakt plan blijkt dat de afstand tussen de minst verwijderde zijgevels van de woningen links en rechts van de aanvraag - daar waar nazicht op het kadasterplan de indruk zou geven dat het om een afstand van minder dan 70 m zou gaan - in werkelijkheid, en gemeten op de as van de weg, circa 73 m bedraagt;'
> Welnu, uit deze motivering was het voor verzoekende partij onmogelijk om, na lezing van de bestreden beslissing, uit te maken hoe de tegenpartij aan deze afstand van 73 m geraakt is.
> Op het opmetingsplan van de landmeter-expert KOPPEN, waarover ook verzoekende partij beschikte, was geen enkele aanduiding van deze tussenafstand terug te vinden.
> Pas na inzage van het administratief dossier is het voor verzoekende partij duidelijk hoe de tegenpartij aan deze afstand gekomen is.
> (...)";

dat hij verder laat gelden dat op het opmetingsplan, dat op 10 november 1995 opnieuw werd meegedeeld, met potlood aanduidingen werden aangebracht, dat een lijn vanaf de rechtergevel van woning nr. 23 en vanaf de linkergevel van de woning nr. 25 naar de as van de straat werd getrokken, dat met een pijl vervolgens werd aangeduid waar deze lijnen de as van de straat dwarsen, dat tussen beide pijlen in de aanduiding van +/- 73 m werd aangebracht, dat deze aanduiding niet terug te vinden is op het oorspronkelijk opmetingsplan van landmeter-expert Koppen, dat de formele motiveringsplicht inhoudt dat verwezen moet worden naar de concrete feiten die aan de beslissing ten grondslag liggen, dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende

gemotiveerd is, aangezien verzoeker uit de motivering niet kan afleiden hoe de tegenpartij aan de afstand van 73 m is gekomen;

Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie aan het voorgaande niets wezenlijks toevoegt;

Overwegende dat het bestreden besluit duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan de aanvraag wordt geweigerd, m.n. "dat uit het onderzoek van kwestieuze aanvraag blijkt dat de afstand tussen de zijgevels van de links- en rechtsgelegen woning meer dan 70 meter bedraagt"; dat dit motief het bestreden besluit afdoende motiveert in de zin van de wettelijke verplichting tot uitdrukkelijke motivering; dat van de verwerende partij eisen dat zij meer bijzonderheden omtrent de motivering van het bestreden besluit verschaft, erop zou neerkomen dat zij ertoe verplicht wordt de motieven van de motieven van haar besluit te geven; dat de wettelijke verplichting tot uitdrukkelijke motivering zulks niet inhoudt; dat voorts het formeel aangehaalde motief betrokken op de afstandsregel ondersteund wordt door het administratief dossier; dat het plan dat door beëdigd landmeter-expert Johan KOPPEN op 23 februari 1995 is opgemaakt, en waarop de vaststelling is gesteund "dat de afstand tussen de minst verwijderde zijgevels van de woningen links en rechts van de aanvraag -daar waar nazicht op het kadasterplan de indruk zou geven dat het om een afstand van minder dan 70 meter zou gaan- in werkelijkheid, en gemeten op de as van de weg, circa 73 meter bedraagt", door de aanvrager zelf bij zijn dossier tot aanvraag is gevoegd; dat bedoeld plan is opgemaakt op een schaal 1/500; dat op grond van de grafische voorstelling alleen, de afstand tussen de minst van elkaar verwijderde zijgevels kan worden vastgesteld zonder de uitdrukkelijke opgaven van maten door de landmeter zelf; dat verzoeker overigens niet ontkent dat volgens dit plan de afstand ca. 73 meter bedraagt; dat verzoeker bovendien evenmin enig bewijskrachtig plan overlegt waaruit blijkt dat de afstand tussen de zijgevels van de minst van elkaar verwijderde woningen minder dan 70 meter zou bedragen; dat de bewering van verzoeker dat metingen op basis van plannen altijd foutmarges vertonen en dat de berekening van de tussen-afstand volgens de bouwplannen een afstand van 67 meter geeft, niet overtuigt; dat de bouwplannen niet zijn opgemaakt door een beëdigd landmeter, en bovendien de maten op de inplantingsplannen gevoegd bij de onderscheiden aanvragen nogal variabel zijn; dat voorts niet relevant is de vraag of het al dan niet een "nieuw" plan is noch welke de reden is waarvoor dit opmetingsplan was opgesteld en door verzoeker werd overgelegd; dat derhalve naar recht en redelijkheid de verwerende

partij op basis van het voornoemd opmetingsplan tot het bestreden besluit kon komen; dat het derde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De zaken A. 66.951 en A. 68.231 worden gevoegd.

Artikel 2.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op 198,32 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

De kosten van de tussenkomsten, bepaald op 148,74 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier april 2003, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. TRUYENS. **G. DEBERSAQUES.**